

november 2013

Pacifik 2013

Fiji

1. november 2013, petek

Nanuya Lailai

Dan je zaznamovan s cigutero. Pravzaprav ne dan, noč je bila taka. Dami ne moreta spati. Imata ali nimata cigutere? Ju srbi koža ali ne? Sta bruhali ali ne? To je vrsta neskončno težkih vprašanj, s katerimi se ubadata. S Franciom ju pri takem razmišljanju samo še spodbuja. Jasno, odlična riba je skupno dobro in manj ko je drugi pojedjo, več je ostane za mene.

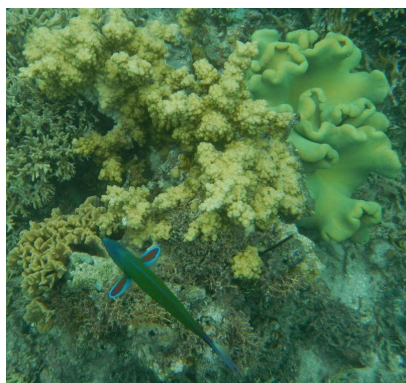
Blue Lagoon je odlično sidrišče in po valovih primerljivo le še z Ribčevim lazom na Bohinjskem jezeru. Lep koralni greben je okoli Male na razdalji manj kot sto metrov, na plavalni razdalji torej. Kafič je naslednjih 50 metrov dalje. In v kafiču so ljudje in ti nam lahko povedo, kje bi se dalo kupiti kruh. In povedo. S Franciom izveva vse, kje se lahko snorkla, kje se dela sevusevu, kje je supermarket. In med pogovorom lahko v miru srkava svoje težko pričakovano pivo. Skoraj se že zmeniva za lobsterja za večerjo. 18 evrov v resortu v Blue Lagoon se nama res ne zdi pretirana cena.

Ampak, najprej po kruh in jajca. Zadatak za muškarce. V dingi in preko Pacifika na sosednji otok. Tako dolga je ta pot, da s seboj vzameva še kanto z bencinom za vsak slučaj. No, tako dolga je preko širnega morja, potem pa še kilometer-ali-toliko po kopnem. Najprej po plaži in potem preko gorovja na drugo stran otoka. Ker je oseka, se to da, ob plimi ne bi bilo možno brez sevusevu - bi morala namesto po plaži, skozi vas. Ne glede na logistično izjemno zahtevno pot, kjer je opcija "seljaka pitaj" večkrat aktualna, le najdeva trgovino. Pokupiva ves kruh, ostalega nimajo. Dobijo, le malo naj počakava, povedo. In čakava. Ob pivu, seveda. Spotoma se zmeniva za umu za jutri. Kar po telefonu s šefom, z Nikom. Ne bomo jedli jastogov, jutri bo torej na sporedu hrana iz luknje v tleh, skuhana v palmovih listih. Zmeniva se kar za paket. Večerja, skupaj s taksijem do Male in šovom. In čakava. New arrival imajo, štiri bele pripelje hotelski čolnar s ferryja, pretovor je narejen kar sredi morja, tukaj ni pomola. In new arrival pričaka celotna posadka na plaži s petjem in igranjem na kitaro. In hrupnim vzklikom "Bula!" na koncu pesmi. Po tej buli sva na vrsti midva. Jajca nama lahko proda le čolnar, ki je tudi prodajalec v supermarketu, velikem, takole med brati, manj kot dvajset kvadratnih metrov. Še pol zaloge ohlajenega hotelskega piva (po hotelskih cenah, 2 evra) se znajde v naši torbi in pot pod noge.

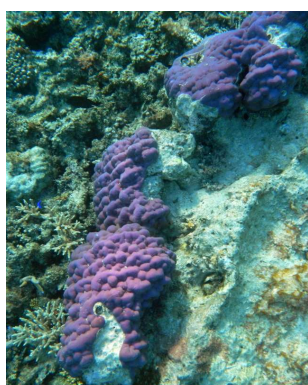
Popoldan se grem snorkljanje tudi jaz. Vendar. Ne takoj, najprej pojemo trevallyja v mediteranski omaki in s pašto. In opazujemo transportni ferry z zanimivim imenom Mohito, kako pristane na plaži. Na mestu, kjer sva ob oseki s Franciom nasedla z našim majhnim dingijem, je sedaj landing place za ferry! Sedaj je plima. Prihrumi preko sidrišča (kjer smo po novem sidrani kar dvoji), zavije okoli enega kola na reefu, kljun zarije v mivko in spusti rampo. Pretovor se lahko začne. Tudi pretovor avtomobila! Ko je zadeva končana, dvigne rampo, zalaufa motorje in se lepo odpelje. S polnim gasom nekaj metrov od nas. S Franciom sva to vrsto ladje soglasno poimenovala desantni feri.

Medtem ko domačini pretovarjajo robo, mi snorkljamo. Reef je zelo lep in bogat s koralami, tudi rib je kar nekaj. Manjše so, vendar pisane. Le vidljivost je slaba. Škoda. Pred večerjo Vesna še enkrat v snorkljanje, Franci in Nada pa na cocktail. Jasno, da si naročita Blue Lagoon.

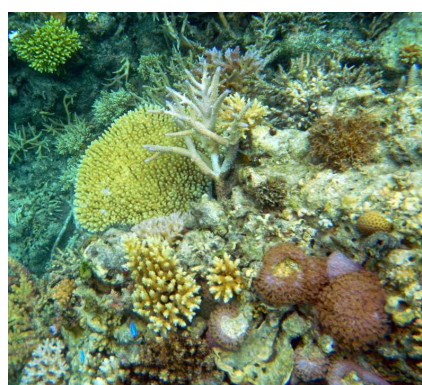
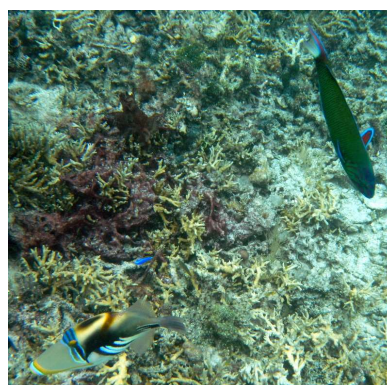
In potem veliki finale dneva, ki ga nestrpno čakam že od včerajšnjega dne. Zakurim roštilj, danes se peče pujs. Vendar! Stvari niso tako enostavne, kot zgledata na prvi pogled. Oglje je že razžarjeno, samo še mrežo privijem in meso postavim nanjo, ko... ko se Franci počasi spravi k ribolovu. In še preden uspem zakričati "Zapik, meso je že na žaru!" se on zadere "Ribal!". A-ja-ja-jaaaah! Porcijsko ribo je ujel v manj kot minuti kar s platforme na Mali. Poleg roštilja. S takim tempom jih ujame štiri hitreje, kot se jih da speči. Hitro pomodrujemo, da je tukaj pač tako. Je se svežo ribo, zato je najprej potrebno zakuriti roštilj, ker opravilo vzame celih 15 minut, lovljenje ribe bistveno manj. In le tako je riba lahko res sveža. Ampak, kaj pa moj težko pričakovani pujs na žaru? Odločno in z gnusom na obrazu povem, da jaz pa že ne bom jedel ribe, to pa že ne! Ne danes. Mislim, da je moj, v smrtni krč spremenjen, obraz le priklical toliko milosti v srcih ostalih udeležencev tega resničnostnega šova, da so soglašali z izpustitvijo (ne)srečne ribe in nadaljevanje plana A. Uffff..., blizu je usekalo, blizu... Edina uteha mi je pri vsem tem ribolovu bilo dejstvo, da se je riba ujela na košček slanine. In kar groza me je, ker je Franci po večerji vestno zbral vse majhne mastne koščke, ki so ostali od (premastne) svinjine. Z vsakim namerava jutri ujeti ribo. Ima jih pa petdeset...

...danes je bilo veliko snorkljanja in posledica: veliko podvodnih fotk ...

tako vijoličnih koral se ne spomnim, da bi videla...

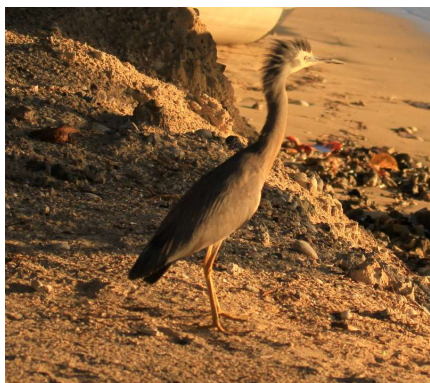

ferry kar na obalo pripelje ...

na otoku ti je itak največja nevarnost, da ti kokos pade na glavo ... verjemi, da je težje razbiti kokos kot svojo glavo

nekdo ga je očitno zelo razburil, ko mu vse perje na glavi stoji pokonci :)

Franci med peko pujsa ujame eno ribo-vsi ostali pa v en glas: vrni jo nazaj v morje! danes hočemo pujsa za večerjo!

2. november 2013, sobota

Nanuya Sewa - Sawa-i-Lau - Nanuya Sewa

Vroče je. Vsak dan je stopinjo več in vsak dan je manj vetra. Jutranji skok v vodo neskončno prija. Še zajtrk in izplujemo. Vesna nas zjutraj lepo razvaja z raznovrstnimi omletami. Med potjo pojemo še banano ali dve, sveže odtrgano z drevesa na Mali. V jadra ujamemo diesel. Spet imamo orco in ne ljubi se mi odviti jader samo za deset milj. In biti potem obešen na bok. Poleg tega mi dela ali pa ne dela globinomer (v okolju z res številnimi nekartiranimi reefi) in nimam pojma kaj je narobe. Tudi generator mora brenčati, vodo in elektriko potrebujemo.

Sawa-i-Lau je otoček južno od Yasawe, največjega otoka v otočju Yasawas. Na njemu so jame, take nadvodne in podvodne. Nekaj ur si vzamemo za ogled zadeve, potem pa nazaj v Modro laguno na umo. Trojica brez mene v dingi in v vas na obali narediti sevusevu, plačati davščino, in si atrakcijo ogledat. Sam se (neuspešno) borim proti slabo delujočemu fišfajnderju. Ko razstavim in sestavim celotno ethernet omrežje na barki, zadeva čudežno dela. Karkoli poskusim, da bi ponovil napako, nič ne uspe. Zadeva špila. Ah, ja... Sindrom outboard? Pa ja ne spet...

Jamo si ekipa ogleda skupaj z lokalnim vodičem, Joeom, ki je na prizorišče priveslal v svojem kanuju. Vesna skupaj z vodičem zaplava, Franci in Nada posnameta nekaj odličnih fotk. Nekoč so mi vrli sosede zagotovili, da je kaj takega možno le pri njih, v Modri špilji na Biševu. Hja, problem je prevelika samozavest in nekritično ponavljanje pamfletov lastnih političnih veljakov. V trenutku si lahko v posmeh celotnemu svetu. Tudi mi tukaj se večkrat prizanesljivo nasmehnemo, če kdo omeni najljubše more na svitu.

Če sem imel oči na peclju na jutranji plovbi, je vračanje po lastni sledi popolnoma enostavno. Če smo enkrat prišli preko vseh pasti, bomo drugič tudi. Po sidranju še v neuspešen dogovor za masažo (it-is-sandey-tumorou-sr-nou-masaž-ounli-črč). Pozabili. Jasno, jutri je nedelja, in tukaj se nič ne dogaja. Zato se pa zgodi naš prevoz na večerjo na minuto natančno. Fiji time? In ob plimi lepo odglisiramo kar naravnost preko vseh reefov. Povratek ob oseki je bil bolj triki. Še posebej ob dejstvu, da je v temni noči in je vse skupaj neosvetljeno in da motor na čolnu ne dela najbolj zanesljivo. Dva člana posadke premore, krmarja in navigatorja. Mojster na kljunu ves čas osvetljuje okolico in išče koralne grebene. In pomaga pri oživljanju motorja...

Vmes med obema vožnjama je bil pa prijeten in poučen večer. Hrana se pripravi v luknji v zemlji, na segretyh kamnih ali žerjavici. Zavita je v palmove liste in nato so različni taki paketi še enkrat pokriti z bananinimi in palminimi listi ter končno

zasuti še z zemljo. Dve uri traja pečenje izpod peke. In temu sledi pojedina. V kotlu se znajde tudi Vesna, vendar je ne pojemo, raje se orientiramo na kralje. Pujs je bil odličen, kure nisem preverjal, za zelenjavo pa itak nisem referenca. Meni je na kasavi in taru manjkala kakšna začimba, a vendar.

In na koncu je sledil šov. Skupina hotelskih uslužbencev in njihovi otroci so naredili enkratno vzdušje. Saj, če bi bili profesionalci, bi jim morda lahko očitali kakšen kiks, tako so pa zadevo za amaterje izvedli naravnost perfektno. In otroci so dodali pičico na i. Tudi trajala je predstava precej dlje, kot bi lahko pričakovali in se zaključila z dobrim fire danceom. Kakorkoli, vidi se, da so plesi in predvsem gibi pri plesu globoko zasidrani v njihovi tradiciji. Tradiciji, ki ni poznala pisane besede in se je znanje ljudi prenašalo od generacije na generacijo preko plesa.

Večer je bil narejen za turiste, a hkrati z mlado in zavzeto ekipo, ki vse skupaj ni zdolgočaseno odlajjala, ampak skuhala in odplesala z dušo. Resort za okoli 50 gostov sploh ni ekskluziven. Naselje hišic za goste se z malo presledka nadaljuje v domove osebja, kjer živijo skupaj s svojimi družinami. V službi so 24/7, bi lahko rekel, in temu primeren je odnos do gostov. Pristen. Vsi se trudijo dodati kaj k skupnemu uspehu. Priporočam vsem, ki so prerasli zlaganost okolja Sofitelov, Hayatov ali Sheratonov in ugotovili, da se v turizmu ne blešči denar, ampak srce.

lokalni vodič Joe je prišel do nas kar s svojim kanujem

vhod v jamo je po stopnicah-vendar pazi glavo !

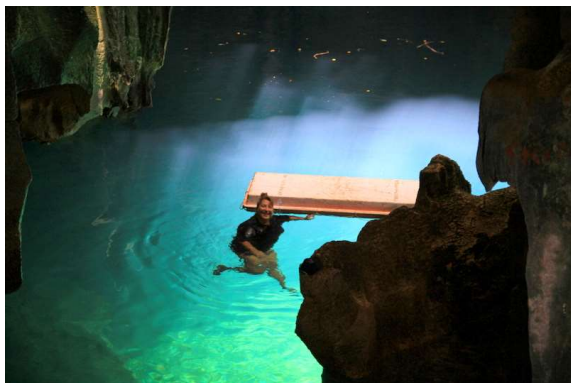

vasica na otoku Sawa-i-Lau

Joe pravi, kdor ne plava v jami, se ne šteje, da je bil tukaj

in jasno, da sem šla potem plavati:pravi užitek je bil!

med potjo so nas spremljali delfini

na otoku Tavewa so pod palmovimi listi pekli pujsa,kure in koreninasto zelenjavo

v tem je bil zavit pujs - bil je odličen

plesali so vse pacifiške plesse

od vseh plesov je izstopal fire dance

večina nastopajočih v tem večeru je na koncu pozirala za fotkanje

otročki se radi slikajo, še rajši pa sladkajo

3. november 2013, nedelja**Nanuya Sewa - Yasawa-i-Rava**

Vsak dan je bolj vroče, prav neznosno vroča je bila noč. Jutranje kopanje se prileže. Po kopanju in zajtrku pa na pot. Tuhtamo kod in kam in se na koncu odločimo, da odplujemo do konca zadnjega izmed Yasawanskih otokov, do 20 milj oddaljene Yasawe-i-Rava.

Ves čas plujemo ob skoraj neobljudenih, z gledišča turizma pa definitivno pozabljenih, prečudovitih plažah z belo koralno mivko in kokosovimi palmami v ozadju ter turkizno modro vodo v ospredju. Kičasto. Vetra ni veliko in še to malo, kar ga je, imamo točno v nos. Ampak, mi imamo svoj lastni veter in ga tudi s pridom izkoriščamo. In lovimo ribe. In ujamemo. Jasno, drugače tukaj sploh ne more biti. Če loviš, potem tudi ujameš. Porcijska španska makarelca. Tri kilogramska in tri četrt metra dolga riba bo naš nocojšnji jedilnik. In nekaj jo bo ostalo še za pašteto.

Popoldan smo sidrani, vroče je za popenit. Voda vse naokoli barke pa čudovito turkizno modra. Izbira aktivnosti je logična. V nadaljevanju pa ne vemo ali bi šli v vas delat sevusevu ali ne. Nedelja je in ob nedeljah se na tem koncu sveta ve, kako je. Tuhtamo in tuhtamo in nič ne stuhtamo. Potem pa Vesna le odplava do sosedov (ki smo jih srečali že v Papeeteju) in povpraša. Oni so tukaj že kak dan in sigurno vedo, kako je z mašami v tej vasi. Ob pol šestih je vsega konec in lahko gremo v vas, izve.

In gremo. Ob pol šestih. Fiji time. Oddamo kavo, razdelimo bonbone in igračke ter malo poklepetamo z domačini in ura je noč. Na obali je val in z našim malim dingijem je kar malo triki izpluti brez prevračanja ali vsaj močitve. Pa nam nekako le uspe. Večer je klasičen. Riba na roštilju. In najbolj ekološko vino na svetu za ekološko osveščeni del ekipe ter pina colada v kokosovem orehu za dami.

spet riba

pa smo dali kavo in sladkarije ljudem na otoku Yasawa i Rava; lani jim je orkan poškodoval cerkev in še nekaj objektov

malo fotosešna na obali yasawa i rava

pod drevesom je prijetno počivati v nedeljskem vročem popoldnevu

domaćinu je bilo nerodno stopiti do nas in kakšno reči

peščena obala brez kopalcev

skoraj edini na sidrišču

...in sredi peska veselo raste palma

....fiji time ....

fijijski bankovci; en fiji dolar je 0,4 eura

4. november 2013, ponedelje

Yasawa-i-Rava - Waya

Končno malo hladnejša noč. Franci zaplava v turkiznem morju, pozajtrkujemo in izplujemo. Danes imamo v načrtu malo daljšo plovbo, nekaj časa naj bi bil celo veter. Ob Yasawi lepo jadramo v 3-4 Bf polkrme. Vendar. Težava tokrat ni v plovbi, celo globinomer čudežno dela brez pripomb, ampak v pivu. Vse naše zaloge so pošle. In za povrh se nam Niko ne javi na telefon. Mimo njegovega hotela se peljemo in računal sem, da nam na Malo dostavi za preživetje nujno potrebno robo. Floating supermarket. Pa ne bo nič iz tega, drugih telefonskih števil pa nimamo. Plan B. Pred resortom spustimo dingi in mobilna ekipa se odpelje na obalo. Pokupi skoraj vse pivo, ki se hladi v baru in pridingira nazaj na Malo, ki kroži v pregloboki vodi za sidranje. Yesss!

Pivo imamo, še dve ribi moramo ujeti. Nada je namreč za danes naročila dva giant trevallyja. Taka, ne prevelika. In ker je njena želja ribiču ukaz in ker je ura že preko poldne, se Franci takoj loti dela in prvo ribo ujame v roku pet minut, takoj za vogalom reefa. Tri kilce tehta. Na naslednjo je potrebno počakati kar celi dve uri. Je pa zato drugi giant trevally osem kilogramski. Lovopust! Res, ampak res ne moremo toliko pojesti, kot lahko ujamemo. V petih ribolovnih dneh smo ujeli

blizu 30 kg prvovrstnih rib. No, "smo ujeli" je tako, kot pri športu, ko sta le dve možnosti, ali smo zmagali ali pa so naši izgubili. In tukaj je podobno, ali smo ujeli ali pa Franci ni ujel nič. No, druge opcije se zaenkrat sploh ne spomnim. Mislim, da je to zgolj teoretična možnost. Kakorkoli, ko je Franci ujel dovolj za nas in vse skupaj sfiliral, se loti ribolova še za domačine. Konec lovopusta. Težko nalogo si je zadal, le pol ure ima na voljo. Pa kljub temu skoraj ujame. Vendar. Tokrat je pametna riba v agoniji naredila odločilni skok iz morja v življenje. Fil rouge današnjega popoldneva je tako Oktoberfest po Oktoberfestu na Fijiju in filiranje rib. Filira Franci, pri pivu mu pa z vsem srcem priskočim na pomoč tudi sam. Vsak naj dela tisto, kar zna.

Prespali bi radi tako, da bo možno snorkljanje. Dvoje sidrišč preizkusimo. Vendar. Eno je pregloboko, drugo prekoralnato. Tu ne bomo metali sidra. Na koncu pristanemo v nam znanem zalivu na Wayi. Ob mraku. Vendar ni težav, tukaj smo enkrat že bili, track imamo in sidranju danes bi lahko rekli kar instrument landing. Klasika za večer. Ekološka riba ob ekološkem vinu in množici prilog iz Vesninega bogatega repertoarja.

danés spet riba ...

korala kot mehka solata

kot možgani stisnjeni na rob lobanje

zelo živa je bila ta belkasta korala

kot bi plavala v akvariju

neverjetna korala! kot prelepa bodeča neža

otoki niso tako močno poraščeni kot smo bili navajeni do sedaj

5. november 2013, torek

Waya - Navadra

Franci, kot običajno, najprej v vodo, za njim tudi Nada, midva z Vesno sva v pisarni. Ko končava, gre na snorklanje tudi ona, meni se ne da. Vsi pohvalijo reef, malo mi je žal, da sem lenoba, a je, kar je. Še malo se fidžitajmovsko prekladamo in ko odrinemo je že začetek popoldneva. Do Mane je predaleč, bomo pač prespali na Sacret Island, med otočkoma Navadra in Vanua Levu.

Lovimo in nič ne ujamemo (pardon, takole je treba reči v skladu z lepo slovensko tradicijo: Franci nič ne ujame). To je pravi mali šok za celotno posadko. Res, da je bila prepoved ribolova (da smo lahko v miru pomalicali), ravno ko smo pluli preko reefa, kjer bi sigurno kaj ujeli, a vendar...

No, če ni bilo ribe, je pa zato lepota sidrišča popolnoma nadomestila izgubljeno dobro ribiško voljo. Otočki so fantastični! Nenaseljeni, s prečudovitimi belimi plažami in kot se zelo kmalu izkaže tudi z bogatim in neokrnjenim reefom. Naša fotografka med drugim plava z morskim psom. Ugotavljamo, da so reefi na Fijiju, kjer koli jih že gremo pogledat, povsod

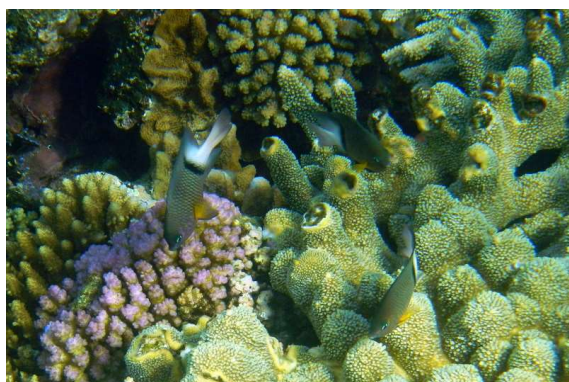
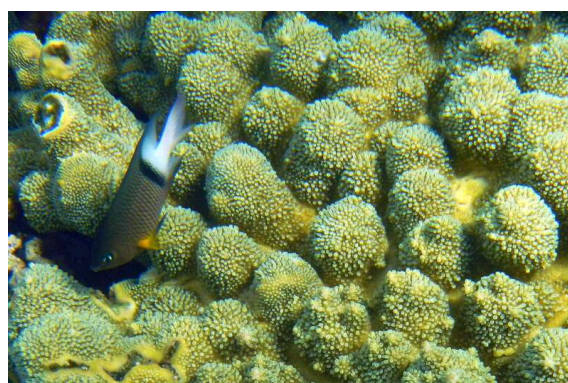
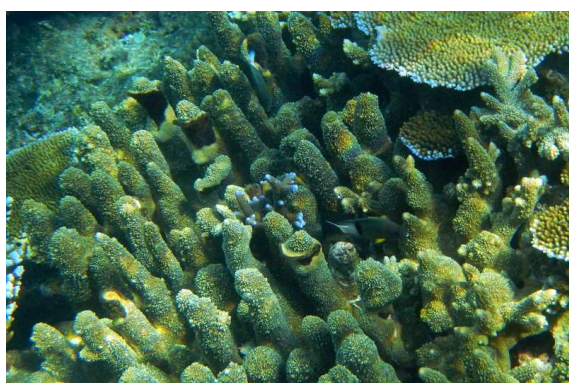
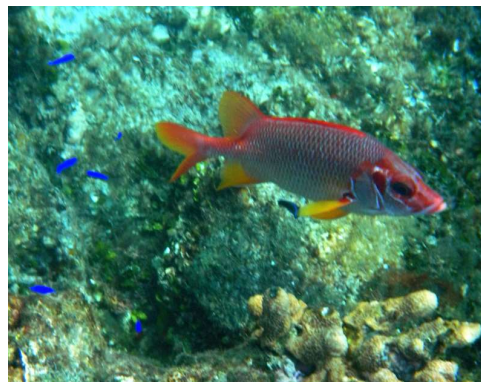

precej lepši, kot so na znanih tauharskih spotih drugod po Polineziji. Mislim, da je to logično. Reefi tukaj so pred nami gostili morda le še nekaj snorklarskih gostov, komercialni spoti pa cele horde vsak dan. Izzid mora biti pričakovan.

Nenaseljenost in divja neokrnjena lepota nas premamita, da malo razmišljamo. In takole tudi razmislimo. Če nihče ne živi na teh otokih, potem jih lahko poselimo mi. In se odpravimo na raziskovalno odpravo. Ker nobena odprava brez zastave ni prava odprava, to se ve, imamo tudi mi s seboj zastavo. Danes popoldan je tako na otočku Vanua Levu vihrala slovenska trobojnica, prinesena direktno iz slovenskega parlamenta.

ker je podvodni svet meni tako čudovit, je tudi veliko fotk na to temo ...

moje prvo soočenje pod vodo z morskim psom

osamljena sidrišča s prelepim reefom ...do sedaj najlepša na pacifiški strani so na fiji

prvi slovenski obiskovalci tega otoka...no, s svojo barko sigurno v tem tisočletju

tako kičast zaključek dneva na sidrišču

6. november 2013, sredo

Navadra - Port Denerau marina

Ponoči se je naredil zoprn bočni val in zjutraj nimamo volje za snorkljanje. Izjema je Franci, jasno. A se kljub temu že ob devetih odsidramo in izplujemo proti otočku Modriki, ki ga vsi imenujemo kar Willson. Tam so namreč posneli Brodolomca s Tomom Hanksom. Photo session in naprej.

Spotoma lovimo. Spotoma ujamemo. Spotoma nam šarki odgrizne del ulova. A-ja-ja-jaaaaah! Malo gledamo obglodano ribo in se končno le odločimo, da naj roma nazaj v morje. Če lovimo, lovimo celo, ne pa pol ribe. Saj nismo v Mediteranu, da bi bili zadovoljni z vsako zadevo, ki se ujame. In lovimo. In ujamemo. In izgubimo. Ne obupamo, spet lovimo. Spet ujamemo. Tokrat nekaj ogromnega. Nekaj časa se rola odvija, poskusimo jo bremsat, potem pa naredi laks pok. Brez ribe in brez (dobre) vabe smo ostali. In brez laksa. Pa naštimamo palico na novo in ... se gremo kopat. Tega snorkljanja ne smemo zamuditi.

Otoček se imenuje Mala Mala. Sidrišče je komaj primerno za dnevno sidranje, eden mora dežurat. Reef ni kaj posebnega,

bolj mrtev, kot živ je, posledica onesnaženja zaradi izpusta tovarne sladkorja. Zato pa tako Vesna kot Franci plavata z morskimi psi. To je pa tudi nekaj.

Port Denerau poznamo. Klasična marina. Poskusim se zmeniti za dvig in barvanje, pa sem za danes že pozen za vse silne službe, ki so vključene v tak projekt. In niti mi ne znajo povedati, kdaj bi se dvig lahko zgodil. Trenutno so polni, ne vedo pa kdaj ne bodo več. Ah, ja... spet se ponavlja zgodba iz Vuda marine. Bolje je oditi na večerjo, pojesti nekaj jastogov in spiti kakšno pivce za živce.

Mamanucas in Yasawas so za nami. Kaj bi djal? Lepi otoki, malo premalo poraščeni za moj ukus, zato pa polni prečudovitih belih plaž in odličnih koralnih grebenov. Na "over developed" plaži komaj vidiš človeka, na ostalih smo pa tako ali tako vedno sami. In plaž je na desetine kilometrov. Dobrih sidrišč je kar nekaj in nikjer nismo imeli več kot dvoje sosedov. Raje manj. Velikokrat smo bili edini. Hotelčki, ki sami sebe ponosno imenujejo resorti, so majhni. Nastanitev je v hišicah, ki so lepo skrite v palmovih gajih in niti približno ne spominjajo na grdosije, kot jih poznajo na Družbenih otokih. Da ne govorim o Španiji! Tukaj imajo manjši hoteli nekaj deset gostov, večji pa kvečjemu dvesto ali tristo. V visoki sezoni, ki vlada sedaj, praktično ne vidimo nikogar na lepih plažah, še manj ob bazenih. Morda tu ali tam kakega snorklarja in nekaj ljudi v baru. Čeprav so ljudje v tradicionalnih vaseh navajeni turistov in je sevusevu bolj šov in pobiranje daril, kot kaj drugega, pa je vseeno cocktail odnosov in turističnega ugodja odlično harmoniziran. In še nekaj je, česar s Pacifika ne poznam. Tukaj ne piha. Mamanucas so skoraj vedno v bonaci, Yasawas imajo pa neprimerno manj vetra, kot ga je na oceanu. Večinoma je bil napovedani veter okoli 20 vozlov, kar je tipično za pasatni pas. Mi ga skoraj nikoli nismo namerili več kot 12-13 vozlov, večinoma manj. 20 vozlov na oceanu naredi metrske valove, plovba proti vetru s tako malo barko, kot je naša, je zelo težka. V zavetrju otočkov pa vala nikoli ni bilo več, kot nekaj centimetrov. Neprimerno bolje, kot v Francoski Polineziji ali na Cookovih otokih. Da ameriških nebuloz s Havajev niti ne omenjam. Lepo celo za razvajenega turista, kot sem sam. Za ljudi, ki so vajeni le objektov in okolice ter predvsem odnosa ljudi v Dalmaciji, pa naravnost pravljico.

otok Modrika kjer so snemali Brodolomca je sedaj turistična točka

otoček Mala Mala

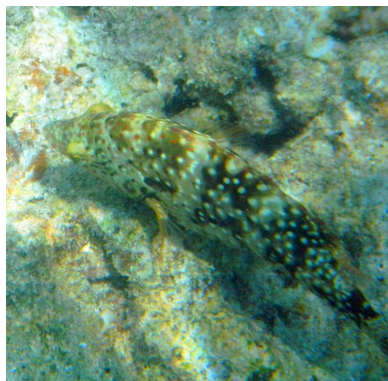

na jadraniu redko vidiš kakšno zvezdo, tukaj jih je veliko

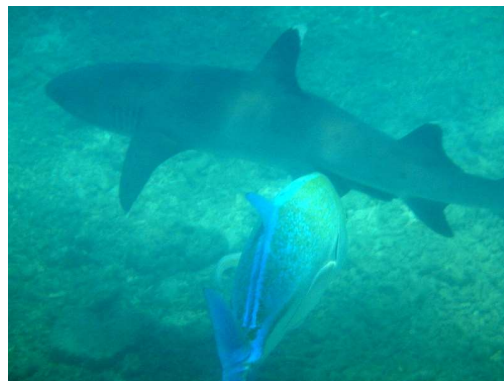

čeprav je bila večina koral mrtvih, se je našlo tudi nekaj živahnih

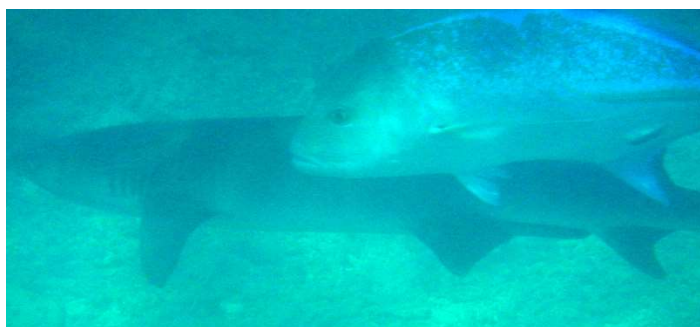

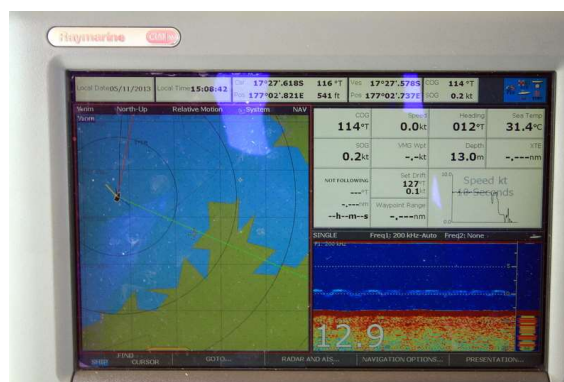
ta se pa vedno potuhne, ko plavaš mimo

moje drugo srečanje - menda je to beli morski pes

...spremljala ga je še večja riba, kot bi bila par...jaz pa čisto trda zraven

take so običajno temperature morja na tem koncu ....

Nada v Nadini restavraciji

kadar so si vzeli pavzo, je bila kava time

nekaterim gostom je osebje malo zapelo in ustvarilo s tem prijetno vzdušje

poslovilna večerja s Franciom in Nado v fiji restavraciji v Denarau

7. november 2013, četrtek

Port Denerau marina

Ob zori Franci in Nada odideta. Pospremim ju še do taksija in naslednjič se verjetno vidimo šele v Ljubljani. Na čevapih.

Dan je vroč in lep, prava škoda ga je preživljat v marini. A ni druge. Nabralo se je kar nekaj opravil, ki jih je potrebno narediti, predvsem pa organizirati redni letni remont. Zmenim se za barvanje, popravilo šivov, ki jih je najedlo sonce, pregled snasti, najdem celo Raymarinovega serviserja (ki ga Raymarine na njihovi spletni strani ne omenja, hmmm...) . Tudi motor, ki sicer dela kot Singerica, bi dal malo v inspekcijo. Če najdem dobrega serviserja. Ni več rosno mlad, preko dva tisoč ur že ima za seboj. Res da je veliko generatorskih ur, kjer saildrive počiva, a vendar. Sledijo torej naporni časi, pretepanje z majstori. Edina uteha mi je, da so njihove cene večinoma nižje kot v Evropi ali Združenih državah. V številkah. No, tudi valuta je druga. Zaenkrat mi kaže, da bo poseg pol cene tistega v Panami in tretjino, kot bi verjetno dal zanj na Novi Zelandiji ali v Avstraliji. Najdem tudi barvo za podvozje. Mislim, da bo v redu, na njej piše "Not for selling in USA", torej zna biti dovolj strupena. Pol cenejša je, kot moja dosedanja, vendar meni nepoznana. Povedo, da je lokalna, Fijjska. In dodajo, da so vsi kar zadovoljni z njo. Preverim na netu in najdem celo certifikat. Proizvajalec je res lokalni. Lokalen Mali in njeni zastavi. Color Medvode. Medvode na Fijiju? Hmmm...

David, Katja in Lucija se pripeljejo na klepet in malo sedimo in čvekamo, malo urejamo zadeve. Zmenimo se, da gremo za nekaj dni po okoliških otokih. Vendar ne še danes, jutri. Manjana. Naju z Vesno čaka nekaj dela, ki ga morava opraviti preden izplujemo. Dela za računalnikom, sesalnikom in pralnim strojem.

menda morska kumara

8. november 2013, petek

Port Denerau marina

Še en vroč in soparen dan. Že zdavnaj smo preklpili na Fiji mode, pa je danes tudi premikanje v Fiji modu utrujajoče, kaj šele kaj drugega. David pride ob devetih in do enajstih uspeva veliko narediti: zmeniti se v marini za jutrišnje začasno izplutje (deset sekund), zmeniti se pri Baobab marine, da mojstre prestavimo v neznano prihodnost (pet minut), zmeniti se pri sailmakerju, da se ne dela v ponedeljek, ampak enkrat kasneje (deset sekund) ter popiti kavico v lokalni birtiji (preostali čas do dveh ur). Uspešno narejenega dela je bilo torej ogromno.

Sledi prevoz v hotel po Katjo in Lucijo, kjer srečamo Zaka z družino. Sem mislil, da je le Slovenija eno majhno selo, pa vidim, da je s celim svetom enako. Čez pol ure odletijo domov, v Avstralijo, in mimogrede obljubiva, da se ustaviva pri njih. Imajo hiško za goste. Tako imava sedaj zastonj mooring v Aucklandu in zastonj hišo v Sydneyu. Kam le naj greva?

Vesno pustimo v šopingu, ostali se zapeljemo v Vuda marino. Po opravkih. Dogovarjanje za rent hiške (dve minuti), najem skladišča (dve minuti), pogovor z riggarjem (pet minut), klepet s sosedi, kopanje na bazenu in kofetkanje (preostali čas do dveh ur). Kaj nismo danes enkrat že bili tako strašno produktivni?

Proti večeru gre in ko prispemo v marino je vročina res neznosna. Raztovorimo hrano in počasi odcepljamo na večerjo. Šoberli imajo pred tem še en pomemben sestanek s prijatelji v bližnji gostilnici. Večerja pa... bolje, da je ne bi bilo, čeprav je bila po okusu čisto spodobna. Po količini pa ... a-ja-ja-jaaaah! Celo noč sem pil vodo kot zmešan. Tonček, Tonček, bolj si star, bolj si blesav...

mesarija ... žal se je kasneje izkazalo, da ni ravno dobra kvaliteta marina Denarau

9. november 2013, sobota

Port Denarau marina - Malolo Lailai

Jutro je namenjeno delu. V miru in pred nastopom vročine se da dobro delati. Ravno končam vse, kar sem se namenil narediti, ko je na vrsti transfer avtomobila. Z Davidom se vračava z letališča s taksijem in to za tako ceno, da taksist na koncu niti vinaka ne izdahne. David zbije ceno na manj kot polovico običajne.

Izplujemo ASAP. V tej marini se res ne da živeti. Ne, da kaplja od mene, znoj teče v potokih! Dobri dve urici plovbe in privezani smo na Malolo Lailai. Tokrat imamo lovopust. Kupili smo toliko mesa, da bi bilo škoda loviti ribe. Še posebej, ker vem, da če bi lovili, bi tudi ujeli. Celo vratovino imamo, ki je nisem videl od Havajev sem. Roštilj bar na otočku ob marini v Musket Cove, prihajamo!

Popoldan Katja in Lucija v snorkljanje. Peš se odpravita in ko se vrneta povesta, da je spot zelo dober. Nateguni resortni so zadnjič našo ekipo peljali na snorkljanje nekam daleč, pokasirali nekaj penizov in za povrh sploh ni bilo dobro. Ostali imamo počivalsko-delovna opravila. Do večera, ko jih zamenjajo roštiljarsko-pivska. In na koncu tudi tarokerska. Spotoma si ogledamo še privatni ognjemet. Za sosednjo mizo ima nekdo rojstni dan in ognjemet je rahla kompenzacija za korenčkovo torto katero so potem ponujali ostalim gostom. Saj poskušam biti strpen, ampak. Nekateri so pa res brez okusa...

Katjin fotič kar sam naredi panoramsko sliko

danes je bila na vrsti vratovina

Katjine fotke podvodnega sveta na Malolo LaiLai

pa še ena Katjna panoramska Muscet cove

je treba biti previden

10. november 2013, nedelja

Malolo Lailai

Proti jutru se je shladilo. Dežuje. Dežuje potem tudi dopoldne, popoldne in zvečer. In se hladi. Katja si obleče dolge rokave, sam se stiskam v klopčič. Zebe me. Pa saj ni čudno, samo 26 stopinj je in nikjer sonca, da bi palil po butici, kot smo navajeni zadnje dni. In če dodam še wind chill factor, resno razmišljam, da bi v kokpitu prižgal kalorifer. Tako hladno (in deževno) je, da se nikomur ne ljubi v vodo. Ok, Lucija je izjema. Ona uživa na peščeni plaži ne glede na vreme. Z mamo si ogleda tudi družinski resort in na koncu izjavi: "Koliko otrok!". Res je.

Z Davidom malo čvekava, malo delava. On je učitelj in mehanik, jaz sem kofetkar in mehanik. Moj knofek na chartplotterju je zamenjan, kar pa ne pomeni, da vse deluje brezhibno. Nekajmesečno močenje skozi počeno gumo je očitno pustilo še nekaj posledic. Nekaj jih bo vidnih, se bojim, tudi v moji denarnici.

Ves dan računamo, da bo dež ponehal. Račun brez krčmarja. Morda je za to malo kriva tudi tale marina, kjer se po kafičih, in ostalih pritiklinah ne pozna pojma "krčmar, račun prosim", ampak se enostavno plača tako, da se reče "Mala".

Čarobna beseda, ki odpira vsa vrata. Do sodnega dne. Do odhoda. Računamo torej, da bomo lahko kaj spekli, pa ne gre. Kurišča niso pod streho. Tudi mize niso. Plan B. Pijača, hrana in karte so servirane kar v kokpitu.

11. november 2013, ponedelj

Malolo Lailai

Danes se začenja največji štajerski praznik, tako rekoč štajerski diwali. Praznik luči, svetlobe in prosvetljenstva. Za svetlobo v glavah poskrbi mlado vino, kakopak. Dan je tako razsvetljen, da bolj ne more biti. Malo ga sicer kombiniramo z oktoberfestom, a nič ne de. S te oddaljenosti se itak le s težavo loči med njima. Vendar, za vsakim dnevom pride noč. In potem je konec prosvetljenstva. Na žalost. No, tako je v Deželici, pri nas je drugače. V Deželici se praznuje enajstega. Tukaj tudi. Ne delamo razlik. Vendar. Nekaj časa se praznuje na obali po lokalnem času in nekaj časa na Mali po slovenskem času. Vmes je noč. Praktičen odgovor na vprašanje, kako pomembne praznike praznovati več dni skupaj. Pa naj se naša ablast še tako trudi in jih ukinja, mi se ne damo. Kot nam niso mogli vzeti drugega januarja (takrat imamo v vseh narodno zavednih slovenskih podjetjih kolektivni dopust), jim ne bo uspelo niti pri dveh dneh martinovanja. Ich habe geschprochen, haugh!

Dan je skoraj brez dežja, ni pa sončen, kot bi si ga želeli. Dekleta in žene se odpravijo v snorklarski izlet, z Davidom malo prečesavava internet, malo martinujeva. Malo se tudi sprehodiva okoli otoka in najdeva celo ladjedelnico. Potniške ladje, največje, do sedaj narejene na Fijiju, so zgradili tukaj. Je pa ta ladjedelnica manjša od ladjedelnice, ki je povila Malo. Kako velike ladje bi lahko torej gradili v Pirnčah? Prekooceanske, definitivno! Saj, nekaj take tradicije tam že je, gradijo prekooceanske jadrnice.

O večeru ne bi spet izgubljal preveč besed. Meso z roštilja je obupno zanič. Na Fijiju enostavno ni možno kupiti dobrega mesa. Pika. Fiji spada v skupino držav s slabim mesom. Skupaj s Slovenijo, Grčijo in večino karibskih držav. Naj se še toliko trudimo pri pripravi, iz narobe odrezane žvarovne se ne da narediti dobrega steaka. Ne gre in pika. Sledi klasila. FTT 2013 po FTT 2013 na Fijiju.

12. november 2013, torek

Malolo Lailai

Še en čakalni dan v raju je pred nami. Meni postaja že pošteno dolgčas. Težko razumem ljudi, ki si kupijo vikendico in potem ves prosti čas preživljajo tam. In to za povrhu na kakšni ekstremno zanimivi lokaciji, recimo v Zalogu poleg tovarne ptičev. Midva z Vesno sva narejena drugače, a to je že druga zgodba. Celo dopoldne se torej prekladam naokoli, ne da bi naredil kaj pametnega. Edino Lucija ima pametno delo. Šolo.

Ekipa brez mene se končno le konsolidira in odpravi na šnorkljanje. Sam se lotim branja zadev okoli motorja. Kar nekaj ur že ima za sabo in rad bi, da kak mojster vrže en uč nanj. Ker pa točno vem, da če ne bom sam vedel kaj narediti, tudi božansko (pre)plačani mojster ne bo. Edino račun bo znal napisati, pa še tam se bo zmotil. Meni v škodo, jasno. Ravno dobro sem začel brati, že so nazaj. Vsak zase se vrnejo. Dingi tudi. Sam, brez posadke. Zgleda da je bil reef tako lep, da so se kar stopili zanj. Z veslom po buči, da bo bolj držalo.

Popoldan je na vrsti sprehod. Ni manjkalo dosti, da bi prijel za ono super strupeno morsko kačo. Živalca se je skrila med skalovje, kjer smo kolovratili, ravno na višini rok. Bajе ljudi ne more ugriznit drugje kot med prsti, ker ima premajhen gobec, pa vseeno ne bi tega rad preverjal. V manj kot pol ure bi vedel kako to je, če te piči kača. Se ne splača toliko investirati v znanost.

Po sprehodu je na vrsti - nevihta. In po nevihti roštiljada. Spet imam težave z mesom. Neprebavljivo je. Drugič na celi poti se mi je zgodilo, da sem vrgel proč cel zrezek, ker ga enostavno nisem mogel prerezati. Prvič je bilo v Ekvadorju, na Galapagosu. Ob nazovi-ga mesu poteka drugi dan martinovanja in ne-vem-kateri-že dan tarokiade. In kao-burmanka Va v ozadju spet čeblja svoje znane stavke: Anadr-bir-Dejvid? Anadr-bir-Enton?

13. november 2013, sredo

Malolo Lailai - Denarau, Fiji Levu

Spet lepo jutro. Počasi pokafetkamo, opravimno plačilne formalnosti in izplujemo. Ob izredno nizki oseki, kjer tovarnjaki na bližnji motu vozijo kar preko reefa, je pod kobilico vsega deset ali dvajset centimetrov vode. Ob takem morju že ne bi mogla tukaj pluti ladja, kot je še ob včerajšnji plimi. Cargo ship, dvesto-plus čevljev se je sprehajala po marini in nato sprehodila malo dalje do nasipa, kjer je odložila svoj tovor kar na mivko. Desantna-kargo-šip. No, vkljub vsem tem

aktivnostim, Musket Cove se jutri zapre. In ponovno odpre pred božičnimi prazniki, ko začne svet spet potovati.

Ob dvanajstih smo na Mani, tokrat smo sami. Večina jotijev je že davno odplula proti Novi Zelandiji ali Avstraliji. Nekateri pač vzamejo začetek ciklonske sezone by the book. Malo je odhode pohitril tudi super ciklon nad Filipini. Čeprav je to na drugem koncu sveta, se nas vseh skupaj vseeno dotakne. Neprimerno bolj kot dogajanja v Deželici. Vržemo torej sidro in vržemo tovor v morje. Tovor smo tokrat snorkljači. Prejšnjič s(m)o bili na severnem reefu, sedaj snorkljamo na južnem, tik ob sidrišču. Reef je odličen, vsaj za mene, nepoznavalca. Toliko različnih rib nad pravimi pragozdovi raznovrstnih koral ne pomnim, kdaj sem videl. Bolje kot katerikoli (plačljivi) izlet na super-truper spote do sedaj. In to ni privilegij jotijev, ampak se lahko do njega peš sprehodijo gosti resortov na otočku. Reef je tik pod gostilno.

Za konec še prijetno jadranje v 5 Bf do marine v Port Denarau. Prijetno je zato, ker je to tako, kot jadranje v močnem maestralu v Piranskem jezeru. Veter dober, vala ni nič. Reefi vse naokoli naredijo svoje. Edina razlika je, da je v severnem Jadranu potrebno cikcakati zaradi množice plovil, tukaj pa zaradi množice reefov in osamljenih koralnih glav.

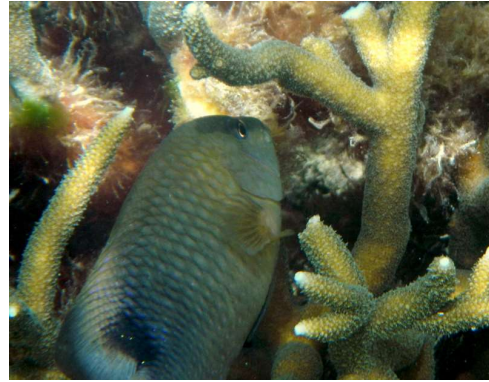
V marini spet vaje z elektriko, pa jih tudi tokrat uspešno rešimo. Z Davidom še snameva genovo in že je na vrsti večerja, tarok in povečerje. Jutri gre Mala na suho. Upam, da se držijo urnika in da tokrat vse skupaj ne bo preveč naravnano na fiji time.

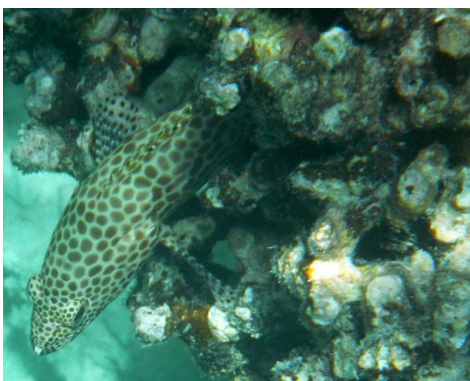
in spet uživaško snorkljanje na Mani ...

nevarna riba

v takem svetu bi snorklala ure in ure in ure ...

14. november 2013, četrtek

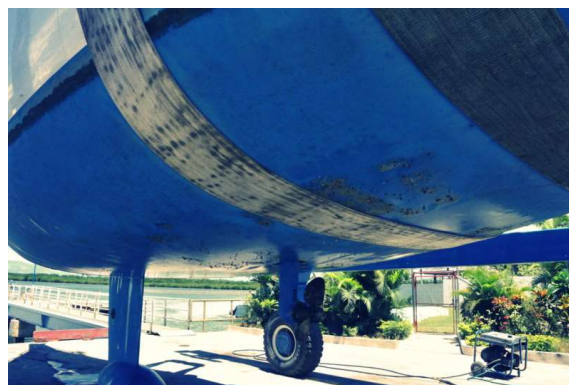
Denarau, Fiji Levu

Ob 8.30 nas dvignejo, fijitime, seveda. To pomeni po moji uri ob 13.15. Vmes odnesem jadro in tendo na šivanje, David uredi rentiča, vsi skupaj kafetkamo in predvsem - čakamo. Je pa zato dvig opravljen temeljito. In počasi. Najprej se počasi obrača dvigalo (ki je, jasno, na začetku obrnjeno narobe), potem se prav počasi in precizno barka dviguje. Pressure wash v nadaljevanju traja debelo uro. Tako temeljito čista ni bila Mala niti, ko je bila še nova. To je pohvalno, le jaz sedim v senci in čakam, čakam, čakam... In ko je vse končano, ugotovijo da je potrebno pred nadaljevanjem dokončnega parkiranja Male na suhem v vodo spraviti še en gliser. Dvigalo z našo malo barčico se zato umakne nekam na stran in spet čakam. Naslednja urica. In končno je na vrsti podpiranje barke s podporniki. Vsak podpornik precizno postavijo in pregledajo. Lepo, samo kaj, ko to spet traja in traja. Ura je skoraj pol petih popoldan, ko je vse končano. En šiht za en dvig. Fijitime...

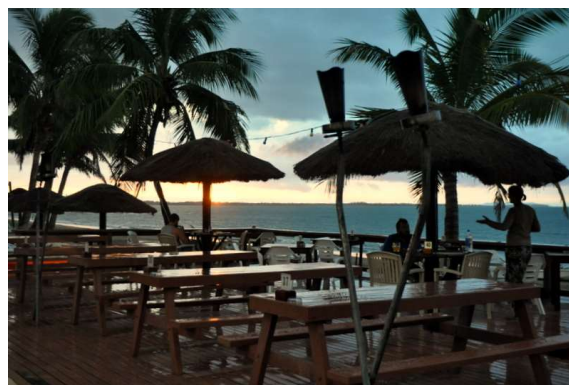
Ostali so se ob dveh zapeljali do hotela in nisem še uspel priključiti elektrike, ko so že nazaj. Ob petih. Potem sledi prevoz na večerjo h Kitajcu in pijačko v bližnji resortek. Večerja stane dve tretjini kot stanejo piva. Samo tista pijača na pijački, da ne bo pomote, nekaj piv smo popili tudi pri Kitajcu in še več pri taroku.

Mala po Panami spet na suhem

nič kaj dosti se ni nabralo školk v 15 mesecih

pogled iz smugler cove hotela

15. november 2013, petek

Denarau, Viti Levu

Ob osmih sem že na delovišču. Fantje pridno delajo in mi popravljajo napake farbanja antifaulinga še iz Slovenije. Trup je bil slabo pripravljen preden je bil nanesen epoksi primer in nastali so mehurčki. Pa se z njimi nisem ukvarjal na Grenadi in niti v Panami, sedaj je pa res že čas, da se to zbrusi in pobarva, kot je treba. Nasploh je bil to pravi trenutek za dvig. Prve alge in školjke so se pojavile na trupu. Po 15 tisoč miljah. Še pred dvema mesecema jih ni bilo nič. Upam, da bo vse, kot je treba. Fantje obvladajo svoj posel bolje kot kjerkoli do sedaj in delajo za isto številko kot povsod, le valuta je druga. 40 odstotkov slovenske cene in vsaj taka učinkovitost. Le čendlerije so drage, vidi se da jih obvladujejo Indijci. Torej bomo tu kupovali le stvari, ki jih nujno potrebujemo. Ostalo v Novi Zelandiji ali pa preko neta.

David je sicer obljubil pomoč, pa ni na koncu nič od tega. Zvečer se šele pripeljejo po mene in gremo na večerjo. Oštarija ima pomenljivo ime Small Plates in take so tudi porcije. Dve potrebujem, da se najem kot človek. Še na pive za živce in tarok za zaspat. V hotelu smo. Relativno ugodna cena 20 evrov na sobo pri čisto spodobnem objektu pet minut od plaže.

Več ali manj vse je novo ali vsaj temeljito obnovljeno. Ampak. Ponoči pogleda iz žimnice feder, ko grem na zajtrk se trefnem z glavo v klimo in na zajtrku ob osmih zjutraj skoraj ne dobim nič več za jesti. Bazena nisem niti preverjal, sigurno se porežem. Počasi mi postaja jasno od kod lahko tako nizka cena.

Vroč dan je bil. Popil sem 7 litrov tekočin, skoraj polovico od tega je bilo vode. To je ogromno dela za pumpo, ki mora vse skupaj spraviti ven skozi kožo. Veceja skoraj nisem videl. Za primerjavo, normalno na barki v tropih računam 3 litre tekočin dnevno.

16. november 2013, sobota

Denarau, Viti Levu

Sobota je, vendar se v boat yardu lahko dela preko vikenda, če se le ne povzroča hrupa. Ne bomo ga. Spet so na vrsti motorji, tokrat mi David pomaga. Predvsem greva skozi vse kar je potrebno narediti na velikem servisu, in za kar se na koncu izkaže da se ne da ali da ne znamo ali pa ni potrebno. Zamenjan je le impeler. Olje in filtre sem že včeraj. No, je pa zamenjan tudi impeler v outboardu, čeprav se na koncu izkaže, da ni bilo potrebe. Sedaj znam tudi to. Pridobil sem znanje za motor, ki ga itak želim prodati. Ravno včeraj sem se pogovarjal, da bi kupil novega...

Vesna riba teak in ko David odide, ji priskočim na pomoč. Do večera je zriban. Jutri ga naoljim. Čim več bi rad naredil preko vikenda, ker lahko delam ne da bi se moral ozirati na farbarje podvozja. Je pa sobote konec ob šestih, ko nama security obzirno pove, da je potrebno nehati. Ok, saj sva utrujena in večerja se bo prilegla. Z busom v Nadi. Takoj na začetku mesta se ustaviva pri Kitajcih. Poleg naju je za sosednjo mizo le še ena družba. In šest kelneric. Nobene Indijke, nobene Kitajke, to takoj opaziva. Cene so spet ugodne. Takoj, ko zapustiva resortno okolje, so cene polovične. Pa že v resortih so le del slovenskih.

17. november 2013, nedelja

Denarau, Viti Levu

Hotelski zajtrk je nekaj posebnega. Self service z zelo borno izbiro. Self service je teoretično. S krožnikom v roki je potrebno v vrsto, kjer kelnerici (ena je spet ono) nalagata na krožnike. Po eni klobasici, veliki za prst me kar čudno gledata, ko še kar stojim tam. Ju-vant-mor? In dobim še eno. In še vedno stojim. Ju-vant-mor-ar-ju-šur? Jasno, da sem šur, pojedel bi jih še nekaj, če bi jih dobil. Pa mi je že nerodno. In vse skupaj se ponovi pri jajčkih in pri toastu. Žlička šprudlanih jajc in en toastek za mene pač ni dovolj za zajtrk.

Nedeljsko jutro je namenjeno službenemu delu, popoldne pa delu na barki. Do večera je teak pošlihtan. Zanimivo, nisem sam v boat yardu. Še ena skupina fantov gara na svojem velikem katamaranu. Pridno v tišini delajo vsak svoje delo in na koncu dneva je vse končano. Toliko o organizaciji. Če hočejo, so odlično organizirani.

Dan je vroč in zvečer se prileže kakšno pivce. In večerja. Spet gremo v Trbovlje, kjer je slaba postrežba, visoke cene, majhne porcije (celo Šoberleji si omislijo repete!) in za povrhu tudi zanič šov. Nekaj fušarjev na kupu se je spravilo uprizoriti fire dance, pa so bile bakle več na tleh, kot v zraku. Polomija za velike denarce, torej. Dan, ki se mi ne bo vtisnil v spomin.

eden izmed najslabših plesalcev kar sva jih videla na Pacifiku

...moški krneki ...

dekleta s kokosovimi modrci

sicer so nekaj šejkale...ampak nobene prave energije

fire dance ... no ja ... ampak, so se pa vsi po vrsti trudili; to je pa tudi nekaj vredno

18. november 2013, ponedelj

Denarau, Viti Levu

Spet novo presenečenje na zajtrku. Danes je full service. In ono pride do mene in me pobara, kaj bi jedel. Hja, kaj pa imate? Tost. End? Tost. Okej-tost-bat-vat-gous-vit? Eeee? Bater? Jes-bater. And? Eeee? Egs-salami-hem-eniting-lajk-dis? Ou-nou-sr-vi-have-ounli-bater. Ah, ja... In tako pojem štiri toaste z asketsko odmerjenim puterčkom. Kasneje izvem, da sem imel neskončno srečo, ker normalna porcija sta dva toastka. Spijem tudi nekaj, kar ni kava, čeprav na posodi ponosno piše coffee. In tako silno okrepčan se odpravim na celodnevno delo...

Vendar. Celodnevno delo se začne šele ob dvanajstih. Do takrat čakam na premik barke. Zadnjič so zaparkirali enega katiča, ki gre danes v vodo in morajo Malo prestaviti. Organizacija... Ta njihova neorganiziranost me stane časa sušenja barke. Saj na koncu bo itak vse narejeno, le barva ne bo dovolj presušena in se bo hitreje spirala. Ah, ja... Popoldan preventivno očistim drekovod. To se na suhem dela lažje, kot v vodi, ker lahko očistim tudi iztočni ventil. Spet se je v letu in pol nabralo vodnega kamna, da to ni res. Vse skupaj je sicer še vedno delalo čisto v redu, vendar ne verjamem, da bi zdržalo do pomladi.

Še na večerjo z busom v Nadi. Spet jeva dobro in obilno za malo denarja. Res drži, da je okus hrane obratno proporcionalen številu belih gostov. Daleč najslabše je v resortih, kjer je prehrana več ali manj prilagojena anglosaksoncem in njihovem izbranemu okusu za sojine hamburgerje. In bolj kot je oštarija remote, boljša je. Še pive za živce in tarock za sprostitve pred spanjem.

19. november 2013, torek

Denarau, Viti Levu

Danes morajo predstaviti podpornike barke, da se lahko pod njimi prebarva. Projekt. Ker imajo premalo podpornikov potrebujejo dvigalo. Rezultat? Čakanje. Ah, ja... Spotoma preverim, če je bilo moje jadro včeraj narejeno, kot je bilo dogovorjeno. Ni in tudi sedaj še ni in sailmakerja sploh ni v delavnici. Kaj se bo tudi tukaj zapletlo? Fijitime, ki je tako prijeten, ko si na pravi strani šanka, mi gre sedaj počasi malo že na živce. Poleg tega je vroče in vlažno. Samo pozicijske lučke sem naštimal in sem utrujen za cel dan. Pod takimi pogoji enostavno ni možno delati. Vsaj jaz ne morem. V boat yardu je po tleh asfalt, na barko neusmiljeno sije sonce in znotraj je že dopoldan 38 stopinj, ob dveh popoldan termometer pokaže 42, na soncu si lahko samo predstavljam, koliko je. In ta vlaga...

Popoldan le papirje rihtam preverim jadro in se ob pol štirih odpeljem na kosilo. Z Vesno sva zmenjena, da me pokliče in se kje dobiva. Pa ni klica in na kosilo zavijem sam. Ravno pojem, ko me pokliče. Ona je še lačna. No, prav, bom pa še enkrat jedel. In jeva in ravno pojeva, ko je spet telefon. Tokrat je David. Tudi oni še niso jedli. Tudi prav. Bom pa še tretjič kočerjal. Teško meni, jaoj! In pojemo in spijemo in se odpravimo v hotel na teraso. Takoj je pri meni prijetna mlada punca in takoj me ogovori. Ju-vant-menju-sr? Kaj res zgledam tako sestradan? Nak, četrtič pa res ne bom jedel. Ni več prostora. Kar pa nikakor ne drži za pivo...

20. november 2013, sredo

Denarau, Viti Levu

Jutro je obetavno. Malo hladneje je. Tako je tudi preko dneva, temperatura v barki naraste le do 36 stopinj. Najprej (po kavici, jasno) s sailmakerjem Solom naštimava jadro. Dobro je narejeno, le cena je skoraj evropska, 170 evrov za prešitje UV poškodovanih šivov na jadru, tendi in vreči z rešilnim pasom. No, ja - što se mora nije teško. Dopoldan nato postorim vse, kar sem imel planirano. Danes je zadnji dan v suhi marini in na koncu dneva gre Mala spet v svoj element. Tokrat je vse po planu in fiji time kot da ne obstaja. In kot da tudi nikoli ni obstajal.

Edino računi niso po planu. Dvig in spust, več kot uro trajajoče temeljito pranje podvozja in skoraj teden dni v suhi marini mi zaračunajo 280 evrov, kar je fragment cene, ki sem jo plačeval drugje. Pri vsem skupaj je boat yard urejen, asfaltiran z delavnicami in čendlerijami naokoli, servisom s potrošnim materialom za oba moja motorja in jadrarjem - vse na razdalji nekaj metrov. Ter stalno prisotnim varnostnikom (na Fijiju, kjer praktično ne poznajo kriminala - po moje je varnostnik samo zato da varuje pred dolgoprstimi turisti). Pet mišelinovih zvezdic jim podarim!

Farbanje podvozja z vsem materialom skupaj me stane dobrih 900 evrov in še dobrih 100 dodatka za propspeed, silikonsko zaščito propelerja. Tega do sedaj nisem imel in me močno zanima, če bo kaj pomagalo, da moj vrtljak ne bo gojišče školjk. Kolikor se jaz spoznam na to delo, je bilo zelo dobro opravljeno, vse zbrušeno in zaščiteno z epoksijem, kobilica najprej tudi s primerom, noga saildriva s svojim antifaulingom, skratka vse by the book. Le barva mi ostaja neznanka. Ona prejšnja je bila odlična, te tukaj pa ne poznam. Ne glede na to in predvsem, zaradi dejstva, da je bila ekipa vedno na voljo in da so vse, kar smo se zmenili tudi (takoj) naredili, je cena več kot ugodna. Za razliko tatinskih Karibov in Centralne Amerike na Fijiju ne potrebujem nobenih papirjev o work scopu. Vse je zmenjeno ustno in vse kar se zmenimo tudi drži. Mišelin je tako spet ostal brez pet svojih zvezdic, ki so romale v Baobab Marine Services.

Ko upoštevam tudi minuse, neskončno vročino in vlago, še vedno menim, da je bila odločitev za remont barve na Fijiju pametna. Predvsem zaradi kakovostnega dela. Težko verjamem, da bi mi na Novi Zelandiji ali Avstraliji v gužvi, ki jo imajo tako štimali zadeve. Bolj se mi zdi, da bi bilo Izola-like, torej: ne naredi, če te lastnik ne kontrolira in se tega kasneje več ne vidi. In svoje delo računaj dvojno.

Sam spust v morje je bil malo triki. V 6 Bf precizno bočnega vetra. Pet parov rok se trudi, da Malo odrinejo izpod dvigala brez poškodb. In tudi pristanek v finger slip je bil precej trd. Pivo z družbo se prileže, potem pa se z Vesno vseliva na Malo. Po mesecu in pol spet spiva vsak v svoji kabini.

21. november 2013, četrtek**Denarau, Viti Levu**

Spanje v marini je, blago rečeno, moteno. Vroče je. Precej sicer vleče, je pa vlage v zraku ogromno in zvečer se naredi še nevihta. Komaj čakam Nove Zelandije, da me bo po dolgem času enkrat spet pošteno zeblo. In da bom naokoli hodil v puloverju in spal pokrit z odejo.

Vesna gre v šoping, sam se lotim urejanja barke in papirjev za clear-in in clear-out. Saj ne morem verjet. Skoraj popolnoma enake mnogostranske pole drobnega tiska moram izpolniti za fijijski izhod kot tudi za novozelandski vhod. Plus za vsako državo še nekaj dodatnih papirjev. Iste podatke vnašam večkrat in znam jih že na pamet. Edino, kar moram pogledat je serijska številka EPIRBA, to sem do sedaj potreboval le za Čile. Ne zanima jih pa, recimo, številka plovnega dovoljenja, serijska številka trupa ali motorja. Zato pa je potrebno vnesti vsaj deset, če ne več, podatkov o barvah raznih delov trupa in tehnične podatke o motorju. Kdo bi to razumel.

Izmenjam še nekaj mailov s potencialnimi sočasnimi plovci, slišim se tudi z Matjažem za napotke o plovbi in vstopnih formalnostih. Z neta si naložim tudi novozelandske pilote in pogledam na nekaj spletnih strani. Koristne so, shranim si jih. Kakor tudi posnetke z Google Earth. Do sedaj enostavno ni bilo časa, od jutri dalje pa ne bo neta.

Dan torej mine kot bi trenil in zvečer se zavlečem v posteljo. Spati ne gre, prevroče je. Dolgo časa se premetavam, preden mi uspe. Ponoči me zbudi nevihta. Tako vlažen in z energijo nabit je zrak, da se vsak večer ali noč razvije poštena vročinska nevihta z ogromno padavin, bliskanjem in grmenjem. Dingi je spet poln vode.

22. november 2013, petek**Denarau, Viti Levu - Vuda, Viti Levu**

Ob zori vstaneva, pošlihtava še nekaj stvari, plačava, kar za plačati še je in izplujeva za Vuda marino, kjer bova naredili clear-out iz države. Vesna je že včeraj pripravila polne piskre hrane. Ne bomo lačni, vidim. Pasulj s pravo svinjsko kračo sredi Južnega morja se bo na samotni plovbi prilegel!

Klirens je potekal izredno hitro, v prijateljskem vzdušju klepeta z enim samim uradnikom, ki je naredil vse. Minutko in smo klirani. In ena ura včeraj, da sem vse papirje spravil v red in izpolnil vse neskončne obrazce. In na koncu je vrli uradnik v svojo omaro pospravil nov fascikel, na katerem je z velikimi črkami pisalo Mala. Le kdo bo to še kdaj bral?

Še kavica z Davidom in Katjo, frišna nafta v rezervoarjih, sveže oprano perilo in opoldne se odveževa na Fijiju. Naslednjič se bova privezala v Novi Zelandiji. Vremenska napoved napoveduje za cel naslednji teden rahle vetrove in posledično precej motoriranja. Bomo videli, koliko bo držalo vse skupaj. Nafta imamo dovolj do Nove Zelandije, propeler je čist in pri istih obratih gre Mala vozil hitreje, kot pred tednom dni. Če motoriramo celo pot, pomeni to, da prispemo en dan prej. Ni zanemarljivo. Kakorkoli, 1075 milj načrtujem prepluti v osmih dneh. Če bi imela veter, bi morda uspela celo v sedmih.

Proti Novi Zelandiji

Pacifik 2013**Pacifik****23. november 2013, sobota****Fiji - Nova Zelandija (1. dan)**

Samo, da smo zapustili Fiji, že se lažje diha. V enem dnevu je temperatura morja padla za tri stopinje, To je pa že toliko hladneje, da se da normalno spati. Tudi vreme je tumorno, oblačno, predvsem pa brez vetra. 1-2 Bf krmnih vetrov je ravno toliko, da se premikamo v bonaci. Je pa vzorno očiščen in zaščiten vijak zlata vreden. Tako hitro na motor nisem plul od Jadrana dalje. Lotim se torej službenega dela, časa imam na pretek, elektrike tudi. Vesna ureja fotke. Malo se spoznavam z Novo Zelandijo, berem pilote in vodiče za po suhem. Zvečer je na sporedu filmska klasika.

Fiji je že daleč, čeprav sva ga zapustila šele včeraj. V lepem spominu mi bo ostal. Ni sicer bilo tako prijetno, kot na nekaterih odmaknjenih polinezijskih otokih, zato pa turistično perfektno. Za zmeren denar, da ne rečem poceni, je ponudba zelo dobra. In za razliko od večine polinezijskih otokov je lokalov s hrano in pijačo kolikor hočeš. Izbira je dobra in za vsak okus. Nama so sicer najbolj všeč lokalne gostilne, je pa tudi izbira franšiz (Hard Rock Cafe, recimo) in resortnih international restavracij ogromna. Infrastruktura je urejena (najboljši internet od Španije dalje, celo boljša pokritost, kot na Havajih) in ljudje prijazni. Če jih ocenim z oceno 1-10, bi jim dodelil 8. Desetka je še vedno in nesporno za Australske otoke in cvek za znano skupino: Hrvaška, BVI in Cookovi otoki.

Če primerjam Fiji s turistično Francosko Polinezijo, je nesporni zmagovalec. Morje in plaže so vsaj tako lepe, kot na Bora

Bora (drugje na Družbenih otokih jih v nasprotju s splošnim prepričanjem skoraj ni), resorti pa neprimerno lepše vključeni v okolje. Ko smo pluli, velikokrat z morja sploh nismo mogli ugotoviti ali je resort ali vas in šele podroben pogled na plažo z ležalniki je razkril resnico. Neprimerljivo z grdosijami okoli Bora Bore. Tudi cruising ground je neprimerljivo boljši. Če se omejim le na otočji Mamanuca in Yasawa, je to področje veliko kot Dalmacija od Pule do Visa, tudi otočki so podobnih velikosti. Sidrišč je veliko in vse skupaj je za barrier reefom, tako da večinoma oceanskega vala ni občutiti. Vetrovi v zavetrini Viti Levu so tudi zmerni, vreme je načeloma lepo in urnebesov, kot jih poznamo na Jadranu se tukaj ni bati (orkani ne štejejo, jasno). In kar je najlepše: ni gužve! Na sidrišču smo bili sami ali morda v družbi s še eno, dvema barkama, plaže so samotne in čudovite. Kjerkoli se skoči v morje, je možno snorkljati in koralni grebeni so povsod lepi. Da o raju za ribiče niti ne govorim: money back guaranty.

Zahodni del Viti Levu živi s turizmom. Če bi bil Fiji nekaj ur z letalom od doma, bi ga toplo priporočal za tedenske dopuste, tako pa na žalost za manj kot nekaj tednov nima smisla prihajati. Tega si pa ravno vsak ne more privoščiti. In zato bo za Evropejce še vedno enostavneje hoditi v Indokino ali na Karibe. Evropejci na Fijiju smo rariteta, da o Slovencih niti ne govorim. Kje je Slovenija skoraj nihče ne ve. Približno se jim sanja, kje je Evropa in nekateri so že slišali tudi za Italijo. Kot turisti prevladujejo Novozelandci in Avstralci. Logično.

24. november 2013, nedelja

Fiji - Nova Zelandija (2. dan)

Morje kot olje. 0 Bf od zore do mraka. Odkar sva izplula, motorirava. Tako dolgo motor na Mali ni še nikoli neprekinjeno brnel. Napovedi niso bile najbolj vzpodbudne, ampak tako brezvetrje pa tudi nisem pričakoval. Računal sem na kakšne 3 Bf z boka, kar je za nas ravno prav. In tako naj bi bilo še jutri in morda v torek. Potem naj bi bilo v bližini Nove Zelandije več vetra. Upam le, da napovedani 3 Bf bočnega vetra niso povprečje, sedaj 0 Bf od zadaj in potem 6 Bf v nos.

Na sporedu je delo in filmoteka. Vesna ureja fotografije in dela varnostne kopije. Temperature so tukaj idealne. Če bodo pa še vedno padale s takim tempom, bo na Novi Zelandiji prekleto mrzlo. Poleti. Morje ima samo še 26 stopinj, zrak podnevi kakšno stopinjo več, ponoči pa manj. Sonce in luna se silita skozi oblake, tako da podnevi ni prevroče in ponoči ne pretemno.

Sama sva. Včeraj sva videla na radarju ribiče, to je pa tudi vse. Tretjina poti je za nama, morda bo južneje več prometa, ko bomo prečkali trgovske poti, ki vodijo iz Avstralije v Ameriko. Ribolov je prepovedan, Vesna noče biti mesarica. Jaz pa tudi ne.

morje kot olje

25. november 2013, ponedelj

Fiji - Nova Zelandija (3. dan)

Neverjeten napredek pri vetru! V procentih, jasno. Namesto 0 Bf imamo danes 1 Bf. Krma in sonce. Če bi pihnilo 2 Bf, bi bilo peklensko vroče, tako smo pa vseeno še vedno malo hitrejši od vetra in na palubi vsaj malček pihlja. Se je pa morje ohladilo na idealno temperaturo 25 stopinj. Nekateri modeli so nama še včeraj napovedovali ciklon z vetrovi 9 Bf (45 vozlov) vzhodno od očesa. Tropical storm, torej. Danes se s tem ciklonom strinjajo vsi modeli, je pa prestavljen tako časovno, kot lokacijsko bolj stran od najine poti in mislim, da manever izogibanja ne bo potreben. Jutri se dokončno odločim. Po sedanjih napovedih naju bo v četrtek zgrešil za 250 milj in v jugozahodnem kvadrantu, kjer bova midva, bodo vetrovi največ 5-6 Bf.

Nikogar ne srečamo. Radar išče po okolici i danju i noću, pa nič ne najde. Danes je mimo priletela ptica in v vodi so bili delfini. To je pa tudi vse, kar se je dogajalo. Motor prede svojo monotono pesem, GPS avtopilot vozi barko točno našemu cilju naproti. Tokovi niso zanemarljivi, dostikrat so preko vozla in brez te korekcije bi lepo cikcakali. Če ne bo šlo kaj narobe, mislim, da bi morala kljub brezvetrju pristati v petek. Prej torej, kot sem planiral.

Vesna v tako rekoč idealnih pogojih pripravi fotoalbum Fijija in poskrbi za dnevni obrok dobre hrane. Sam delam službeno, zabijam čas s polaganjem kart in predvsem skrbim, da bo imela Vesna jutri uržaht skuhat kaj novega. Hrana na barki ne sme ostajati. Oba tudi pijevo pivo. Pod prisilo. V Novo Zelandijo ga ne smeva prinesti.

...spet olje ...in lepi sončni zahodi

26. november 2013, torek

Fiji - Nova Zelandija (4. dan)

Vetra je že več, danes ga je cela 2 Bf, od zadaj, kakopak. To je toliko, kot je hitrost Male. Pričakovati bi bilo, da bo vroče, pa sem proti večeru precej premražen. Jutri se bo potrebno obleči. Fijijanska garderoba, se mi zdi, nima kaj početi na Novi Zelandiji. Morje se je ohladilo na 23 stopinj, oblačno je in občasno rahlo dežuje. Veter lahko pričakujeva šele jutri, če ga bo dovolj pa ne vem. Bolj verjetno šele v noči na četrtek.

Po 95 urah neprekinjenega motoriranja in preplutih 615 miljah je danes ob enajstih zmanjkalo goriva v prvem rezervoarju. Zdaj vem. Štiri dneve pri 2000 obratih zdrži. Preverim v dokumentaciji in poraba se do pičice ujema s tistim, kar piše. S polnimi rezervoarji torej lahko preplujemo okroglih 1100 milj. Torej lahko priplujemo na Novo Zelandijo tudi popolnoma brez vetra. Ampak, nekaj ga pa menda že bo!

Vesna je naredila še drugo fotoknjigo s Pacifika, jaz sem delal službene stvari. Spremembe pri plačah z januarjem niso tako majhne, kot zgladajo na prvi pogled. Jeva in pijevo in občasno pogledava kakšen film, odgovoriva na maile in dan je mimo.

...gremo gremo ....

27. november 2013, sreda**Fiji - Nova Zelandija (5. dan)**

Dve zanimivi stvari sta se zgodili danes. Veter se je dvignil na 4 Bf (čiste krme), kar je bilo dovolj za kombinacijo genove in motorja. Za nekaj ur, potem je šel spet počivat. Druga zanimivost se je zgodila na VHF radiu. Oglasil se je. Slišim pol pogovora in ko močno napnem oči, vidim nekaj milj stran jadnico. Ker se pogovarja, mora biti nekje še ena, torej sta v bližini dve. In radio se oglasi ponovno opoldan in še proti večeru. Včasih slišim cel pogovor, včasih le pol. Prava gužva je na morju! Mislim, da nas je vsaj pet. In vsaj dva ali trije gremo v Opuo.

Vesna še enkrat prebere česa vsega se ne sme pripeljati v Novo Zelandijo. Ničesar! Niti mesa v konzervi ne. In niti ne moke. Rezultat je peka kruha in mesa. Nekaj počne kruhomat (vsaj elektrike je v izobilju), nekaj pa šporhet (plina pa imava le za tri mesece, hic!) . V razviti Novi Zelandiji bo spet hudič z nabavo plina, se bojim. In še večji problem bo s hrano po oštarijah, ki bi sicer lahko v veliki meri nadomestila kuhanje na domačem šporhetu. Kot sem razumel, je ta skoraj neužitna. Podobno kot v Združenih Državah.

Danes je bil torej deževen in rahlo vetroven dan. Temperatura je padla na 20 stopinj in morje jih ima tudi le še 21. Skrajni čas, da prispeva. Če nadaljujeva s takim tempom v desetih dneh srečava že prve ledene gore. V borih petih dneh je temperatura morja padla za devet stopinj, skoraj dve stopinji na dan!

28. november 2013, četrtek**Fiji - Nova Zelandija (6. dan)**

Zvečer hočejo še naju vključiti v premikajoči se cruisers net, pa nekako nimam posluha za cheap talking. Saj bi se kaj pogovoril, ampak ko sem slišal kakšne so teme, sem se samo nasmihal. Ne bi bil rad del tega reality showa, kot to imenujejo Američani. Mi smo to včasih imenovali Pozorišče u kuči. Danes na primer poslušam pogovor dveh bark o vremenu. Takole nekako je šlo vse skupaj. Kaj vi mislite, kakšno bo vreme? Prav zares ne vem, kakšno bo, mislim pa da je napovedan severozahodnik do 20 vozlov. A potem ne veste kakšno bo vreme? No, napovedan je severozahodnik do 20 vozlov. A tako, jaz sem pa mislil da bo severni veter do 25 vozlov. Ne severozahodnik do 20 vozlov bo, prav gotovo. Aha, no potem ne bo severnega vetra do 25 vozlov, kaj ne? Ne, ne bo ga. Ja čudno, od kod le meni ideja, da bo severni veter do 25 vozlov. Ne bi vedel. Ja, pa ste res prepričani, da bo severozahodnik do 20 vozlov? Ja, taka je napoved. In tako naprej in tako dalje kakšne četrt ure. In za povrhu je pri barki, ki pluje proti jugu navidezni veter v obeh primerih skoraj enak. Ah ja... Res mi ni za sodelovanje na tekem cruisers netu.

Pečeva in jeva meso. Veliko mesa. Samo najboljšega, ameriškega, ki je ostal skrit v zamrzovalniku za hude čase. V morje romajo frišno spečene klobasice, kupljene na Fijiju. Niso dovolj dobre. V morje roma malo nagnito sadje, je dobrega še na pretek. Še kakšno stvar vržemo v morje. Vesna je biosecurity vzela resno.

Ponoči je končno dovolj vetra, da lahko ugasnem motor in s polnimi jadri zaplujemo proti Novi Zelandiji. Zadnji dan in pol bomo končno le prejadrali! Najprej ponoči malo počasneje, dopoldan imamo spet dobro hitrost, opoldan začnem s krajšavami in vsako uro skrajšam za nekaj kvadratnih metrov. Ves čas plujemo s hitrostjo trupa. Veter se proti večeru dvigne na 5 Bf, naredilo se je tudi morje in nekaj valov se nesramno zlomi preko boka, prelijejo palubo in končajo na nasprotni strani, spet v morju. Težko si predstavljam, da bi kaj prevažal na premcu, dingija na primer. Ni šans na tako majhni barki! Če ga ne odplakne, ga pa raztrga. Tudi ni šans, da človek ostane na nogah, če faše direktnega. In še precej fit mora biti, da se obdrži na palubi, če ni privezan. Poleg bazena vode v glavo se mu v istem trenutku tudi tla postavijo pokonci...

Zvečer nas preleti novozelandska obalna straža, ki nas pokliče lepo po imenu, se pomenimo kdo smo, od kod plujemo in kam smo namenjeni. In se poslovimo. Čeprav morda zgledajo taka zasliševanja zoprna, niso. Če ima človek čisto vest, je lepo videti, da nekdo v teh neskončnih vodnih prostranstvih skrbi za red. Še posebej, ker sem ravno prebral v Tepeševih knjigah kako je to, če se pretepaš s pirati. Dvakrat je mož objadral svet s svojo barko in obakrat je plul mimo Somalije. Če ima kateri Slovenski jadralec izkušnje s piratskimi vodami, jih ima on sigurno.

Pacifik 2013**Nova Zelandija****29. november 2013, petek****Opuo, Severni otok**

Ponoči in dopoldan lepo jadrava, ko smo v zavetrju Severnega otoka tudi ni več vala in Mala pokaže kaj zna. Pri 7-8 vozlih (3 Bf) bočnega vetra s polnimi jadri plujemo konstantno okoli 6,5 vozlov. Vreme je lepo, sončno, vendar hladno. Prvič letos sem nase potegnil dolge jadrane hlače in oblekel flis. Morje malo pred zalivom je imelo le še 19 stopinj, v samem zalivu pa se številka spet začne na 20.

Priveževa se na Q ponton, ki je od ostalega dela marine ločen in nanj je dostop le s čolnom. In s čolnom pridejo biovarnostniki in carinik. Postopek je hiter, prijazen in korekten. S carinikom uredimo tik tak, vse papirje imamo itak že izpolnjene. Vse delo, ki ga ima, ima sam. Poštempljati mora potne liste. Biovarnostniki pa z baterijo po barki iščejo prepovedano hrano. Smešni so. Avstralski sir je ok, francoski pa - bog pomagaj. Z gnusom ga skoraj s pinceto primejo in vržejo v smeti. Nekaj stvari morajo najti in Vesna jim je (po poprejšnjem temeljitem posvetovanju z ljudmi, ki so proceduro že dali skozi) v hladilnik nastavila več ali manj robo s pretečenim datumom, ki bi jo tudi mi vrgli v smeti. Pršutek je pa pod posteljo zakopala...

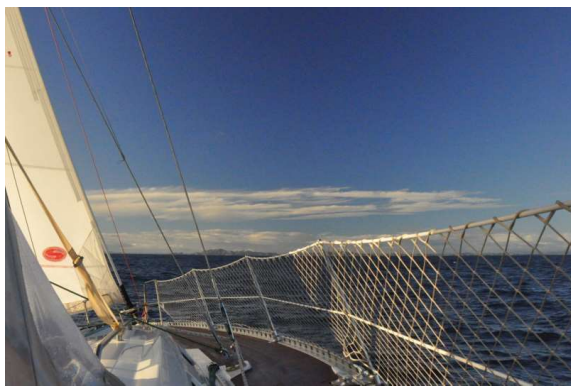
Kakorkoli, Kiwiji obvladajo turizem. Komaj oblast odide, že je na barki Monika, Nemka, ki dela v marini in dobimo welcome drink in povabi nas na privez v marino. Prijazna je, da je že kar slinasta. Marina je podobno neuporabna kot izolska brez vsake infrastrukture, ki mene zanima - dobre oštarije, torej - in brez zastoj interneta. Vendar. Privez stane le šestino izolske cene! In smo gosti.

Hočeva najeti avto, pa je vse razprodano. Hej! Še ena možnost je, na parkingu visi tabla, kam naj pokličemo, da dobimo avto. Vendar, mi nimamo novozelandske SIM. Da jo dobimo, tako nam razložijo, se moramo najprej z avtom 20 minut peljat do prvega mesteca (no, tozadevno je pa Izola boljša!). Kura ali jajce? Catch 22! Pa spet nastopi Monika v vsej svoji veličini. Ona pokliče rentiča in jutri zjutraj nas čaka. Lepo. Pa malo na sprehod po marini in mimo zavarovalne agencije (ki je tokrat ostala brez posla, midva imava barko zavarovano). V marino namreč ne moreš brez zavarovanja in očitno je to dovolj, da se jim splača izmeti pisarno pod recepcijo. In kaj vidimo. Prodajajo SIM za Vodafone. In kupimo SIM in spet smo omreženi, tako govorno, kot podatkovno. In, kaj bi djal, pa je spet bolje, kot v Izoli...

Vendar. Zavarovanje za barko ni dovolj, da si lahko polnopravni gost marine. Če hočeš kupiti električno, moraš imeti kivijevsko potrdilo o električni brezhibnosti barke. Ah, ja... Le kje ga naj dobim? Enostavno, mi povedo v marinskem ofisu. Mojster električar pride, vse preveri in izmeri in če je barka OK, je dovoljenje tu. Za 120 kivijev oz. 72 evrčkov, seveda. Ker sem tujec in ne plačam davka, sicer bi bilo še 15% zraven, dodajo. In pride in meri in se čudi. Električno tako dobre barke, da še ni videl, pove. Bravo Zlatko! In le predstavljam si lahko, kakšne krntije so potem šele drugi plavajoči domeki. In mi da popust, ker ni imel skoraj nič dela z meritvami. 10 dolarčkov, 8%. Hic!

Ok, net imava, električno tudi, avto pride jutri, čas je za počitek. Še prej se pa malo sprehodiva naokoli in preveriva cene. Iste številke, kot na Fijiju, na pamet jih poznam. Le valuta je druga. Z drugimi besedami: 50% popusta sem dobil, ker sem delal antifouling pred enim tednom na Fijiju. In za povrhu ne verjamem, da bi mi tukaj naredili tako dobro. Zmenim se le za servis motorja, z onim fijijskim Indijancem, ki je bil kao znalac za Yanmar, se nisem uspel najti. Kmalu bo motorček imel 2500 ur in spodobi se, da se malo naštelajo zadeve, do sedaj se še niso nikoli. Tristo dolarčkov hočejo imeti za to, barabe. Ma, ni druge. Tukaj ali v Avstraliji mi sleduje še redni triletni servis life rafta in EPIRBa, kar tudi ne bo poceni, se bojim. In Vesna bi rada kupila nov pralni stroj, tak, full automatic. Le v Avstraliji sva videla tak model, ki paše na Malo, ampak niso ga nama hoteli po pošti poslati v Slovenijo. In sva si takrat rekla, greva pa osebno ponj. In morda drugo leto res prideva.

Še na kavico in potem jaz spat, Vesna naokoli. Takoj sva opazila. Oba. Namesto nasmejanih mladih punc kot na Fijiju, nama strežejo stare zdolgočasene tete. In namesto, da bi bilo toplo, je hladno. In namesto dobre hrane, sva našla le fast food. In... Kaj sva res prišla v Trbovlje? Saj jaz ne bi šel, žena je hotela...

severni otok Nove zelandije pred nami-gremo s polnimi jadri naprej!

prva stvar, ki jo bližje vidimo so le travnate površine

drevesa so očitno nasajena

kar nekaj nametanih takih skal in ribiči okoli njih

vinska trta - nekaj novega na pacifiku

potem pa kar naenkrat tako zeleno morje, samo kaj, ko ima le 20 stopinj

ena grdosina od grdega hotela

Mala privezana na Q pontonu čaka carinike in biovarnostnike

ogromna marina

sosedje so domorodci in jih ni, tako, da imava kar mir in zasebnost

tovrstnih meduz ogromno plava po marini; bljak

registrske tablice vozil so brezvezne!

30. november 2013, sobota

Opua, Severni otok

Ob osmih 75 letni Wayne pripelje rentiča. Takole velikosti moje Mazde je, čeprav sva hotela small car. Pa ga nimajo in nama dajo tega, če hočeva. Za ceno small car, seveda. Za 27 evrov na dan. Malo še postoriva po barki, potem pa na izlet. Sobota je in čas za prosti čas.

Do Kerikerija se zapeljeva. Do Vodafoncev po kak paket z več podatki, kot jih lahko kupimo v Opui in še po eno mini SIM za drugi telefon. Da preverimo, kako dela 4G LTE na Novi Zelandiji. Pa ne bo nič, ne dela računalnik. Hja. Vesna si ogleda božičkovo parado, jaz se spravim v avto prebrati vodiče za ta konec sveta. V kovinski kletki je toplo in prižgem ventilator. In čez pol ure ne prižgem več motorja. A-ja-ja-jaaaah! Pokličem Wayna in starec je v pol ure pri nas z novim akumulatorjem. Zamenjam ga jaz, jasno. Gospod je prišel z enim francozom in enimi kombinirkami. Kot bi z lopato popravljal softver. No, pa nekako rešim tudi to in se odpeljeva dalje.

Prvi vtis o Novi Zelandiji je, kot bi se vozil nekje po nagubani Škotski ali Irski. Trava in ovce. In bregi, polno bregov, preko katerih se zelo lepe ceste nemogoče vijejo. Potovalna hitrost je temu primerno skromna. In veter. Vseprisotni veter. Pogled na Bay of Islands z vrhov gričev v okolici je lep, (mene) motijo le bele pike na morju. Teh je ogromno. Kot v času Barcolane pred Trstom. Bljak, kje ste osamljene plaže Fijija. Ja, plaže... plaže sicer so in kopalci tudi. Vendar. Temperatura morja je primerna le za mazohiste. Ravno danes mi je pisal prijatelj, da so se mu ljudje tukaj zdeli čudni, ko je bil pred leti na Novi Zelandiji. Se strinjam. Vsaj ti, ki rinejo v umazano in mrzlo morje.

Ogledava si nekaj turističnih točk, vendar vse bolj od daleč. Povsod hočejo nekaj računati. Kot v Costa Rici. Preden vstopiva, preveriva v, do Nove Zelandije zelo naklonjeno pisanem, Lonely Planetu in povsod piše, da ta-in-ta muzej ali kar koli že to je, ni vreden vstopnine. In greva dalje. Lepo urejeni parki in lepo urejene kavarnice. Res, kot na Škotskem. Najstarejša hiša gosti tudi prodajalnico souvenirja, narejeno kot starinarstvo. Lepo in domiselno. Malo manj domiselna je knjižica, ki jo prodajajo. Vse kar potrebujete vedeti o roštiljadi, bi lahko prevedel naslov. Berem, jasno! Roštilj so izumili Američani, piše takoj v uvodu. A-a-a? Sledi bliskovit preskok celotne vsebine in analiza zadnje strani. Neki super-truper press, New York 2010. Vse je jasno. Blesavi Amerji si po novem lastijo tudi hrano, na katero se pa definitivno najbolje spoznajo na Bližnjem Vzhodu. In tudi na Balkanu! Take knjige ne bom kupil in niti ne bom v taki trgovini kupil nič drugega. Kreteni!

Da so res malo čez les s svojimi naj-naj zadevami je dokaz najstarejša cerkev. Beseda najstarejša bi morala biti v narekovajih. Takole piše pred objektom. Zgrajena 1819, porušena in ponovno postavljena drugačna 1878 in precej povečana 1963. 1819 je bila le kapela, ki pa ni bila posvečena, posvečena kapela je bila malo stran. Te pa sedaj že dolgo ni več. Ko tako človek malo bere med vrsticami, mu je lahko takoj jasno, da so pač rabili en objekt za cunanje denarja naivnim turistom. In cerkev iz leta 1963 v te namene ni dovolj imenitna, pa je potrebno nekaj najti in nategniti cifre za 150 let nazaj. Ah, ja...

Spotoma kupiva mandarine za malico od kmeta. Točno nasproti Kulinaričnega instituta Nove Zelandije. Le kaj bi to lahko bilo v deželi fast fooda in ocvrte hrane? Ampak, midva kupujeva mandarine in se zaenkrat še ne ukvarjava s kuharijo. Spodobna cena. Stokrat pa povedo, da so popolnoma ekološke, pridelane brez kakršnega koli škropanja. Verjamem. Tako težko se lupijo, da je res nekaj narobe z njimi.

Zapeljeva se še do Kerikeri jadralnega kluba, ki naju spet preseneti (pa bi vendar moral biti že pripravljen na to!) z ogromno marino. In še več pile mooringi. Tega do sedaj še nisem videl. V tla zabiti koli v vrsti in med njimi barke privezane spredaj in zadaj. Tega je polno tudi višje po rečnih koritih. Očitno je bibavični in rečni tok toliko izrazitejši od vetra, da je to primeren način priveza na mooring. Nekaj podobnega sva do sedaj doživela pred leti le še na Korziki, samo

da so tam bile boje in ne koli. Ni kaj, nekam je potrebno stlačiti vso to silno floto pleasure crafta.

Sledi ogled čisto spodobnega slapa in večer je tu. Z večerom pride večerja. Blizu Paihie je tudi zanimiva oštarija (z obupno zanič hrano). Staro ladjo-muzej so v morju postavili na klocne in predelali v oštarijo. Jasno, da to ne bi bila Nova Zelandija, če zadeva ne bi bila kombinacija na pol self service menze in take away štanta. V muzejski ladji! Bizarno. Cene pa, no ja. Pivo je po 9 kiwi dolarjev. Na Fijiju je bilo 5 ali 6 fijijancev v nobel resortu. Le doba tretjina cene tukaj. In neskončno lepši ambient!

priprave na božično parado v Kerikeri

ansambel totalno oldtajmerski: sami stari; pa tudi sicer veliko starih ljudi dela; ni penzij ali pa so tako nizke?

poza prava rokerska, a špilali ... ajoj ajoj ...

. ...da ne govorim o pevki; takega fušanja pa že sto let ne

vse za parado ! mogoče pa kdo od nas dobi idejo kakšna pustna maskara biti?

tudi otroški vozički okrašeni s psi ... neokusno!

...kot go go plesalke...??

uua, očka, kakšne neumnosti so to ?

verskih fanatikov tudi tukaj dosti

..sami angelčki so ti kiwiji :)

...no, tega napisa pa tudi še nisem videla!

...bi že mislil, da je pust ! itak pa je bilo vse namenjeno marketingu tega ali drugega